

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: בן סימון	שם פרטי: מלכה
--------------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית Gabai		שם משפחה איתו נולדתי: גבאי
שנת לידה: 23/5/1944	מין: נקבה	שם פרטי איתו נולדתי: מוריסט
Moriset		עיר לידה: אוברוויליה
ארץ לידה: צרפת		שם פרטי ושם משפחה של האב: ניסים
Obarville		מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: פונטן
שם פרטי ושם נעורים של האם: רבקה כוכמליק		השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)
ארץ המגורים: צרפת	Fontain	מקומות מגורים בתקופת המלחמה: פריז (שם העיר או האזור ושם הארץ)
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	במידה והיית בגטו, ציין את שמו
בלועזית		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו
בלועזית		המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:
תאריך השחרור:		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	שנת עליה:	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'
במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	1965	מולדת

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

נא לכתוב בגוף ראשון

אמא הגיעה מפולין לפר"ז, ואבא הגיע ממרוקו. אבא היה איש מסורתי ואהב להתפלל בבית הכנסת האשכנזי. אמא הייתה בת של רב גדול. דוד של אמא הכיר ביניהם ואחרי חודשיים הם התחתנו, נולדו להם ארבעה ילדים ואני הקטנה ביותר. בזמן המלחמה אימא הייתה בהריון איתי. ההורים שלי היו אהובים על ידי הסביבה שלהם, אבא שלי היה אדם נמוך ועבד קשה באסיפת חפצים. אמא הייתה עובדת עם אבא ועוזרת לו. שני האחים שלי למדו בבית ספר חילוני וכאשר הגיעו לתיכון למדו בבית ספר דתי. גם אנחנו הבנות למדנו בבית ספר צרפתי עממי – חילוני. בחגים כל האוכל היה הכי כשר שאפשר, במיוחד בפסח הבית היה מצוחצח, ואמא הכינה יין. הייתה לי ילדות נפלאה עם מעט כסף והרבה אהבה.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

ההורים שלי ניצלו מהמוות, באו בלילה משתפי פעולה של הנאצים ואמרו שבאו לקחת רק את אמא מפני שהיא נולדה בפולין. אמרו לה להתלבש ולבוא לבית החולים בשם רוטשילד. אמא ירדה על הברכיים ונישקה את הנעליים שלהם והתחננה אליהם שלא ייקחו אותה. שלושת האחים שלי קמו והתחילו לבכות ואבא התעורר מהשינה. הוא היה עובד בעבודות כפייה במפעל של ייבוא וייצוא, והוא היה תחת הפרוטוקטורט של צרפת בגלל שהיה יליד מרוקו. השוטרים הכירו אותו מהעבודות שלו. הוא קם מבולבל מהשינה ושאל מה קרה, אחרי שהם הסבירו לו הוא ביקש שייקחו אותו במקום אמא וישאירו את האישה עם הילדים. משתפי הפעולה לקחו אותו למשטרה לשעה. כשלקחו את אבא, אמא החלה לבכות. כאשר מפקד המשטרה ראה את הניירת של אמא הוא קרע אותם. שחררו את אבא והוא חזר לאחר שעה. בזמן זה הייתה הפסקת חשמל וכל העיר הייתה חשוכה, אבא הלך בלי לדעת לאן הוא הולך, והוא סיפר שהוא הרגיש כאילו שלוקחים אותו ושמים אותו בפתח הכניסה לבניין שלו. ההורים שלי וגם האחים שלי נכפו ללבוש טלאי צהוב.

בשנת 1942 אבא הלך לספר, ולפני אבא ישב שוטר שסיפר לספר שבלילה מנקים את פר"ז מיהודים, וכשהגיע תורו של אבא הספר אמר לו לא להישאר בבית וביקש ממנו שיבואו לישון אצלו בבית. בלילה היה איסוף המוני של יהודים ואחות של אימא שלי נלקחה. ההורים שלי קיבלו תלושים לבשר שפן, ודברים נוספים לא כשרים ואימא הייתה נותנת לאנשים את התלושים הללו ומחליפה בהם דברים אחרים. בעלת חנות מכולת הייתה נותנת לאמא אוכל כשר כמו ירקות ואמא הייתה מחליפה איתה גם מפות או כל דבר שמצאה.

האנשים שעזרו להציל את ההורים שלי היו ספרים, מאדאם ומסייה רנאר. בזמן שאמא הרגישה צירים והיו לה כאבים והיא הייתה צריכה ללדת אותי, היא הגיעה לבית חולים פרטי. היא חיכתה עד הסוף והגיעה לשם עם צירים. המיילדת לא הספיקה לתת לה למלא טפסים, אם היו רואים שהיא יהודיה היו באים ויורים בה. לאחר הלידה ולאחר שהיא מילאה טפסים המיילדת ראתה שאמא יהודייה והיא העלתה אותה לדירה שלה והצילה אותה. למחרת היא שילחה אותה הביתה. אמא הייתה מסתירה אותי בבית והייתי בסכנת חיים כי לא היה מה לאכול, והיה לי חוסר בסיידן, עד גיל שלוש לא יכולתי ללכת בגלל זה. לא היה לנו

בית קבוע והיינו נודדים מבית לבית. היינו הולכים ברחוב ומחפשים איפה לישון בזמן שהיו הפצצות.

במפעל שבו אבא עבד ירו בחבר שלו לעבודה מפני שהוא שיחק בניילון ופגע בבקתה של השומר הגרמני. פעם אחת במפעל שאבא עבד בו הוא הכניס קקאו לגטקס שלו ובסוף היום בזמן הבדיקות נקרעה לאבא שלי השקית והכל נשפך לרצפה. החברים של אבא כולם ניסו להסתיר ולפזר את הקקאו על הרצפה, והבדיקה עברה בנס. האחות של אמא שנלקחה באותו הלילה עם שלושת ילדיה, אחד הבנים שלה ניצל ומרוב כל הקושי שהוא חווה ולא יכל להתמודד עם זה הוא התאבד. בסוף המלחמה הייתי שואלת אתה אמא מה זה סבא וסבתא וגם דודים לא היו לנו מפני שכולם נספו בשואה. עד גיל 14 הייתי קופצת למיטה של ההורים מפחד מברקים.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

בסוף המלחמה ההורים שלי חזרו לביתם וראו שהכל נפרץ מהבית הקטן שלנו. גם מהחנות הכל נגנב. אמא הייתה אישה ענייה ולא מטופחת כי לא היה לה מה ללבוש, אבל אותי אמא הייתה מלבישה בדברים הכי טובים. ואמא חשבה והאמינה שבזכותי היא ניצלה בזמן המלחמה. בבית ספר היו לי חברות יהודיות אבל לא רצינו להודות בזה שאנחנו יהודים. הייתי לומדת בבית ספר לאחיות מיילדות, ולאחר מכן הלכתי לטפל אצל צרפתים מהאצולה, בתינוקת שלהם. לאחר זמן מה כשהם שמעו שאני יהודיה הם רצו שאני אסתלק מהבית שלהם, שאלתי אותם למה יהודים הם לא בני אדם שאני לא שונה מהם בשום דבר חוץ מהדת ושזו בסך הכל דת. היחס שלהם השתנה אלי ולבסוף כשהם הביאו לי כסף זרקתי את הכסף בפניהם ואמרתי להם שאני לא רוצה את הכסף המלוכלך שלהם.

קודם כל האחים של הגיעו לארץ לקיבוץ, הם הגיעו כדי למצוא אישה יהודיה. הסוכנות היהודית עזרה לנו לעלות ארצה וההורים שלי רצות לעלות אז עליתי יחד איתם. כשהגענו לארץ הייתה גזענות גדולה ולמזרחים לא נתנו לנו עבודה בגלל שם המשפחה שלנו, הם טענו ש"גבאי" יש כל כך הרבה כמו כלבים. היה לי קשה לקבל עבודה במקצוע שלי, כשפתחו מעון לילדים לא רצו לקחת אותי בגלל המוצא שלי למרות שהייתה לי תעודה ולבחורות האחרות לא הייתה.

נא ספרי/ על חיך בארץ (תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

שבעה חודשים לאחר שעליתי, התחתנתי וילדתי שלושה ילדים. כיום יש לי ארבעה נכדים ונכדות. יש לנו ציונות גדולה לארץ ישראל, כל הילדים שלי שירתו בצבא או עשו שירות לאומי. את כל הסיפורים שלי סיפרתי לילדים ולנכדים. אנחנו חוגגים ביחד את החגים ותקופת השואה והמלחמה נמצאת תמיד כלק מהדיבור שלנו זה חלק בלתי נפרד מהמשפחה שלנו. אבא שלי היה בונה סוכה בחג הסוכות פה בארץ ללא פחד ובגאווה רבה. לאמא שלי הייתה בעיית זיכרון וכל הזמן היא הייתה נזכרת ומחפשת את הקרובים שלה. החיים בארץ היו לי קשים, החלום והשמחה שלי הם מבעלי החיים שאני מאמצת ומצילה. גידלתי 17 כלבים יחד והצלתי עורבים שנפלו מהקן שלהם. המשפחה שלנו אוהבת בעלי חיים וכולנו צמחונים, אנחנו אוספים ומגדלים אותם.

ראיון: דינה גלוחובסקי

אשדוד, ספטמבר 2009